

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „MAX&Co.” dla towarów i usług z klas 18, 24, 25, 35, 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Sarafraz przeciwko Radzie

(Sprawa T-273/13)

(2013/C 207/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mohammad Sarafraz (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 206/2013 z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie wykonania art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie w zakresie, w jakim dotyczy ono Mahammada Sarafraza;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony

— Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony prawnej, a w szczególności obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia dla umieszczenia skarżącego w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego;

— Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ nie stworzyła skarżącemu przewidzianej w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 359/2011⁽¹⁾ możliwości zgłoszenia uwag w przedmiocie umieszczenia w wykazie podmiotów objętych sankcjami i związanej z tym kontroli przez Radę.

2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami

— Przedstawione przez Radę powody umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami nie pozwalają stwierdzić, na jakiej podstawie prawnej Rada oparła swoją decyzję w tym przedmiocie;

— umieszczając skarżącego w wykazie zawartym w załączniku do spornego rozporządzenia wykonawczego Rada dokonała oczywistego błędu w ocenie;

— w szczególności umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami nie może uzasadnić jedyny, przedstawiony przez Radę w tym wykazie, konkretny powód.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania (*ne bis in idem*)

— Jedyny przedstawiony przez Radę konkretny powód umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami był już przedmiotem sankcji brytyjskiego organu sprawującego nadzór nad mediami;

— Rada nie podnosi jakoby mimo tej sankcji, względnie po jej zastosowaniu, doszło do dalszych naruszeń prawa, które uzasadniałyby umieszczenie w wykazie.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego: wolności radia, względnie wolności mediów, wolności przemieszczania się i prawa własności

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wolność mediów i swobodę wypowiedzi, ponieważ celem tej sankcji jest w szczególności przeszkodzić skarżącemu, względnie prowadzącej przez niego stacji radiowej, w dokonywaniu relacji z Europą i do Europy;

— umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w inne chronione prawa podstawowe (prawo własności, wolność wykonywania działalności zawodowej, wolność przemieszczania się).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 359/2011 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. L 100, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Emadi przeciwko Radzie

(Sprawa T-274/13)

(2013/C 207/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hamid Reza Emadi (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 206/2013 z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie wykonania art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie w zakresie, w jakim dotyczy ono Hamida Rezy Emadiego;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony
 - Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony prawnej, a w szczególności obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia dla umieszczenia skarżącego w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego;
 - Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ nie stworzyła skarżącemu przewidzianej w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 359/2011⁽¹⁾ możliwości zgłoszenia uwag w przedmiocie umieszczenia w wykazie podmiotów objętych sankcjami i związanej z tym kontroli przez Radę.
- 2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami
 - Przedstawione przez Radę powody umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami nie pozwalają stwierdzić, na jakiej podstawie prawnej Rada oparła swoją decyzję w tym przedmiocie;
 - umieszczając skarżącego w wykazie zawartym w załączniku do spornego rozporządzenia wykonawczego Rada dokonała oczywistego błędu w ocenie;
 - w szczególności umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami nie może uzasadnić jedyny, przedstawiony przez Radę w tym wykazie, konkretny powód.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania (*ne bis in idem*)
 - Jedyny przedstawiony przez Radę konkretny powód umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami był już przedmiotem sankcji brytyjskiego organu sprawującego nadzór nad mediami;

— Rada nie podnosi jakoby mimo tej sankcji, względnie po jej zastosowaniu, doszło do dalszych naruszeń prawa, które uzasadniałyby umieszczenie w wykazie.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego: wolności radia, względnie wolności mediów, wolności przemieszczania się i prawa własności
 - Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wolność mediów i swobodę wypowiedzi, ponieważ celem tej sankcji jest w szczególności przeszkodzić skarżącemu, względnie prowadzącej przez niego stacji radiowej, w dokonywaniu relacji z Europą i do Europy;
 - umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w inne chronione prawa podstawowe (prawo własności, wolność wykonywania działalności zawodowej, wolność przemieszczania się).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 359/2011 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. L 100, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-275/13)

(2013/C 207/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: P. Gentili, avvocato dello Stato, P.G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13 mającym na celu utworzenie dwóch list rezerwowych obejmujących 37 i 27 miejsc na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk Administratora (AD 7) w dziedzinach makroekonomii i ekonomii finansowej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest ogłoszenia o konkursie otwartym EPSO/AD/249/13 mającym na celu utworzenie dwóch list rezerwowych obejmujących 37 i 27 miejsc na potrzeby obsadzenia wolnych stanowisk Administratora (AD 7) w dziedzinach makroekonomii i ekonomii finansowej

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.